

[Bausngaard.]

jeg selv er kommet frem til. Men jeg vil dog sige, at det nu nok er lidt farligt at stille det argument op, at det skulle være de stigende indtægter alene, som har været skyld i, at man har ladet drifts- og anlægsbudgettet stige. Hele den voldsomme omstilling i erhvervslivet og hele den voldsomme ekspansion i industrien, der er foregået i disse år, ville jo ikke kunne gennemføres med udsigt til held, medmindre staten fulgte med med sine anlægsudgifter; hvis den ikke lod sine drifts- og anlægsinvesteringer følge med, var det ikke muligt at foretage omstillingen til det industrisamfund, som vi alle er enige om, at vi skal have, hvad enten vi kan lide det eller ej. De store årgange, som nu er ved at blive uddannet eller står på tærskelen til det, har jo først og størst stillet investeringskrav til staten. Hvis man derfor virkelig skulle have en bedømmelse af, i hvilket omfang indtægtsstigningerne har fristet til at lade udgifterne stige, ville det være nødvendigt først at se på, hvor mange af disse udgifter man kunne have undgået — og jeg tror, at det ærede medlem hr. Poul Møller og jeg vil få meget svært ved at påvise væsentlige udgifter inden for disse områder, der kunne være undgået.

På samme måde forholder det sig med de besparelsesforslag, der blev fremsat fra venstres og de konservatives side, og som man stadig henviser til. De 300 mill. kr. svandt jo betydeligt ind; jeg skal ikke gentage alle årsagerne til, at de svandt ind, men kun nævne, at tilbage blev der, om jeg ikke husker forkert — og stadig med forbehold over for en enkelt million — når alt kom til alt kun godt 125 mill. kr.; det tror jeg var, hvad vi blev enige om under den sidste debat herom. Medvirkende til at man nåede dette resultat, var visse af det ærede medlem hr. Fogeds partifæller med deres ønsker om, at visse lokale anlægsudgifter ikke skulle rammes af besparelserne.

Tager man alle disse forhold i betragtning, tror jeg man må erkende, at det ud fra ønsket om at tilgodese hensynet til, at forbrugspresset og dermed presset på valutaen ikke bliver større, end økonomien kan tåle, næppe vil være tilrådeligt at gå længere med skattelettelser end foreslået.

Lad os derpå undersøge fordelingen af disse skattelettelser — sammenlagt er der tale om 400 mill. kr., og i forslaget til udskrivningslov godt 300 mill. kr. Jeg synes, at den linje, der er lagt i lovforslaget, stort set er rigtig. Jeg er særdeles tilfreds med, at man nu fører proportionalsskattegrænsen op til de 18 000 kr. i skalaindkomst. Jeg er særdeles tilfreds med, at man er gået så højt som til 18 000 kr., hvorefter alle med denne indkomst kan regne med at blive beskattet med samme procent, nemlig den laveste i skalaen. Alligevel må man vel sige, at for ikke helt at forplumre billedet vil det sikkert være klogt ikke alt for stærkt at lade dette lovforslag fremtræde som et egentligt proportionalsskatteforslag. Når man for forsørgere stadig opererer med 9 forskellige skalaer og for ikke-forsørgere med 11, er det klart, at der endnu er et stykke vej at gå, inden man når helt igennem med det egentlige proportionalsskattesystem. Der er dog det gode ved den foreslåede ordning, at når man kommer op til de 18 000 kr., vil det sige, at hen imod 90 pct. af samtlige skatteborgere er dækket af denne proportionalsskat — i tal betyder det, oplyser den højtærede finansminister, at 1,4 millioner skatteydere er dækket af den laveste skala i udskrivningsloven, medens 150 000 ligger over. Man kan nok sige, at vi dermed er nået meget langt med proportionalsskatten, og man kan vel også sige, at vi er nået meget langt i retning af en løsning af sambeskatningsproblemet, som nu skulle være klaret for sambeskattede, der ligger under de 18 000 kr. i skalaindkomst; dog er det jo ikke givet, at en ordning, der dækker 90 pct. af skatteyderne, også vil dække 90 pct. af de sambeskattede. Tilbage står imidlertid spørgsmålet om de sambeskattedes udgifter i forbindelse med indkomstens erhvervelse, og først når det er løst, kan man sige at vi er nået til vejs ende med sambeskatningsproblemet.

At der så, som det også er fremhævet her, ved overgang fra børnefradrag til børnetilskud kommer det frem, som ikke vil være overraskende for ret mange, at der vil være kommuner, hvor den lettelse, der gives til forsørgere uden børn, er væsentlig større end den lettelse, der gives til forsørgere med f. eks. 3 børn, er en anden ting. Vi har her i tinget erfaring for, at det er meget